

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 358/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 10038/2014, sp. zn. Rvp 10039/2014, sp. zn. Rvp 10040/2014, sp. zn. Rvp 10041/2014, sp. zn. Rvp 10042/2014, sp. zn. Rvp 10043/2014, sp. zn. Rvp 10044/2014, sp. zn. Rvp 10045/2014, sp. zn. Rvp 10046/2014, sp. zn. Rvp 10047/2014, sp. zn. Rvp 10048/2014, sp. zn. Rvp 10049/2014, sp. zn. Rvp 10050/2014, sp. zn. Rvp 11532/2014, sp. zn. Rvp 11533/2014, sp. zn. Rvp 11534/2014, sp. zn. Rvp 11535/2014, sp. zn. Rvp 11536/2014, sp. zn. Rvp 11537/2014, sp. zn. Rvp 11538/2014, sp. zn. Rvp 11539/2014, sp. zn. Rvp 11540/2014, sp. zn. Rvp 11541/2014, sp. zn. Rvp 11542/2014, sp. zn. Rvp 11543/2014, sp. zn. Rvp 11544/2014, sp. zn. Rvp 11545/2014, sp. zn. Rvp 11546/2014 a sp. zn. Rvp 11547/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne spisových značiek: 17 NcC 39/2014, 17 NcC 41/2014, 17 NcC 38/2014, 17 NcC 28/2014, 17 NcC 29/2014, 19 NcC 22/2014, 17 NcC 30/2014, 17 NcC 46/2014, 19 NcC 38/2014 a 4 NcC 38/2014 z 2. júna 2014, 4 NcC 31/2014, 17 NcC 40/2014 a 17 NcC 45/2014 zo 4. júna 2014, 5 NcC 19/2014 a 4 NcC 24/2014 z 22. mája 2014, 6 NcC 20/2014 z 28. mája 2014,

19 NcC 33/2014 z 12. júna 2014, 17 NcC 255/2012 z 18. júna 2014, 5 NcC 28/2014 z 25. júna 2014, 19 NcC 41/2014 z 1. júla 2014, 6 NcC 22/2014 z 3. júna 2014, 19 NcC 43/2014, 19 NcC 44/2014, 19 NcC 42/2014, 19 NcC 47/2014 a 19 NcC 45/2014 zo 17. júla 2014, 19 NcC 54/2014 z 24. júla 2014, 4 NcC 25/2014 z 23. mája 2014 a 6 NcC 16/2014 z 27. mája 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 10038/2014, sp. zn. Rvp 10039/2014, sp. zn. Rvp 10040/2014, sp. zn. Rvp 10041/2014, sp. zn. Rvp 10042/2014, sp. zn. Rvp 10043/2014, sp. zn. Rvp 10044/2014, sp. zn. Rvp 10045/2014, sp. zn. Rvp 10046/2014, sp. zn. Rvp 10047/2014, sp. zn. Rvp 10048/2014, sp. zn. Rvp 10049/2014, sp. zn. Rvp 10050/2014, sp. zn. Rvp 11532/2014, sp. zn. Rvp 11533/2014, sp. zn. Rvp 11534/2014, sp. zn. Rvp 11535/2014, sp. zn. Rvp 11536/2014, sp. zn. Rvp 11537/2014, sp. zn. Rvp 11538/2014, sp. zn. Rvp 11539/2014, sp. zn. Rvp 11540/2014, sp. zn. Rvp 11541/2014, sp. zn. Rvp 11542/2014, sp. zn. Rvp 11543/2014, sp. zn. Rvp 11544/2014, sp. zn. Rvp 11545/2014, sp. zn. Rvp 11546/2014 a sp. zn. Rvp 11547/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10038/2014.

Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 18. augusta a 8. septembra 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 10038/2014, sp. zn. Rvp 10039/2014, sp. zn. Rvp 10040/2014, sp. zn. Rvp 10041/2014, sp. zn. Rvp 10042/2014, sp. zn. Rvp 10043/2014, sp. zn. Rvp 10044/2014, sp. zn. Rvp 10045/2014, sp. zn. Rvp 10046/2014, sp. zn. Rvp 10047/2014, sp. zn. Rvp 10048/2014, sp. zn. Rvp 10049/2014, sp. zn. Rvp 10050/2014, sp. zn. Rvp 11532/2014, sp. zn. Rvp 11533/2014, sp. zn. Rvp 11534/2014, sp. zn. Rvp 11535/2014, sp. zn. Rvp 11536/2014, sp. zn. Rvp 11537/2014, sp. zn. Rvp 11538/2014, sp. zn. Rvp 11539/2014, sp. zn. Rvp 11540/2014, sp. zn. Rvp 11541/2014, sp. zn. Rvp 11542/2014, sp. zn. Rvp 11543/2014, sp. zn.

Rvp 11544/2014, sp. zn. Rvp 11545/2014, sp. zn. Rvp 11546/2014 a sp. zn. Rvp 11547/2014, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) spisových značiek: 17 NcC 39/2014, 17 NcC 41/2014, 17 NcC 38/2014, 17 NcC 28/2014, 17 NcC 29/2014, 19 NcC 22/2014, 17 NcC 30/2014, 17 NcC 46/2014, 19 NcC 38/2014 a 4 NcC 38/2014 z 2. júna 2014, 4 NcC 31/2014, 17 NcC 40/2014 a 17 NcC 45/2014 zo 4. júna 2014, 5 NcC 19/2014 a 4 NcC 24/2014 z 22. mája 2014, 6 NcC 20/2014 z 28. mája 2014, 19 NcC 33/2014 z 12. júna 2014, 17 NcC 255/2012 z 18. júna 2014, 5 NcC 28/2014 z 25. júna 2014, 19 NcC 41/2014 z 1. júla 2014, 6 NcC 22/2014 z 3. júna 2014, 19 NcC 43/2014, 19 NcC 44/2014, 19 NcC 42/2014, 19 NcC 47/2014 a 19 NcC 45/2014 zo 17. júla 2014, 19 NcC 54/2014 z 24. júla 2014, 4 NcC 25/2014 z 23. mája 2014 a 6 NcC 16/2014 z 27. mája 2014 (ďalej spolu aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom, Okresnému súdu Trenčín, Okresnému súdu Prievidza a Okresnému súdu Partizánske (ďalej spolu len „okresné súdy“) doručila žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorými sa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, domáha svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „žaloby o náhradu škody“). Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov v exekučných konaniach vedených okresnými súdmi, ktorých účastníkom bola sťažovateľka (oprávnená, pozn.). Konania, predmetom ktorých sú nároky sťažovateľky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti Slovenskej republike, vedú okresné súdy pod sp. zn. 6 C 196/2012, sp. zn. 6 C 259/2012, sp. zn. 6 C 239/2012, sp. zn. 6 C 210/2012, sp. zn. 6 C 224/2012, sp. zn. 6 C 212/2012, sp. zn. 6 C 216/2012, sp. zn. 6 C 242/2012, sp. zn. 6 C 251/2012,

sp. zn. 6 C 200/2012, sp. zn. 9 C 190/2012, sp. zn. 6 C 252/2012, sp. zn. 6 C 231/2012, sp. zn. 27 C 388/2012, sp. zn. 8 C 124/2012, sp. zn. 6 C 85/2012, sp. zn. 6 C 199/2012, sp. zn. 11 C 421/2012, sp. zn. 11 C 361/2012, sp. zn. 11 C 349/2012, sp. zn. 11 C 438/2012, sp. zn. 6 C 202/2012, sp. zn. 6 C 214/2012, sp. zn. 6 C 232/2012, sp. zn. 6 C 247/2012, sp. zn. 11 C 367/2012, sp. zn. 11 C 384/2012, sp. zn. 6 C 219/2012 a sp. zn. 6 C 238/2012 (spolu ďalej aj „predmetné konania okresných súdov“).

Sťažovateľka v sťažnostiach poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že práve nesprávny úradný postup okresných súdov poznačený zbytočnými prieťahmi bol dôvodom podania jej žalôb o náhradu škody okresnými súdmi, ktoré sú zároveň podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) súdmi príslušnými na prerokovanie a rozhodnutie týchto vecí.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala „už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“. V rámci odôvodnenia svojej požiadavky okrem iného poukázala na skutočnosť, že ten-ktorý okresný súd, ktorý zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na jej strane, nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady *nemo debet esse iudex in propria causa*, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Napadnuté uznesenia krajského súdu sú podľa sťažovateľky nesprávne, spôsobujúce zásah do jej základných práv, konkrétne:

„- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom. “

V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu (napr. II. ÚS 283/2009, III. ÚS 116/06, II. ÚS 336/09, III. ÚS 47/05, III. ÚS 71/97, I. ÚS 46/05, IV. ÚS 345/09), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (rozsudok ESLP Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. 2. 1997, bod 73; rozsudok ESLP Kyprianou v. Cyprus z 15. 12. 2005).

V predmetných konaniach vedených okresnými súdmi bude podľa sťažovateľky nevyhnutné na základe vykonaného dokazovania posúdiť, či a akým spôsobom došlo k uskutočneniu nesprávneho úradného postupu, pričom pri danom právnom stave budú takéto posudzovanie uskutočňovať súdy, ktoré nesprávny úradný postup vykonali a spôsobili ním škodu žalobcovi. V tomto prípade preto existuje legitímny dôvod pochybovať o nestrannosti okresných súdov, ako aj nestrannosti sudcov týchto súdov, a to najmä preto, že:

„a) Žalobca chce, aby v konaní boli vypočutí ako svedkovia sudcovia okresného súdu na ktorom došlo k vykonaniu nesprávneho úradného postupu, a taktiež aby ako svedok vystúpil pred súdom predseda okresného súdu poverený riadením súdu, ako aj podpredseda okresného súdu a to z dôvodu dlhého časového rozsahu zásahu, ktorý pokrýva obdobie, kedy boli do hodnoteného úradného postupu zapájaní všetci zamestnanci súdu. Preto rovnako tak do úvahy prichádzajú ako svedkovia aj vyšší súdny úradníci, či zamestnanci administratívy okresného súdu, ktorý nesprávny úradný postup uskutočnil. V prípade nevyľúčenia okresného súdu z rozhodovania dôjde k ústavne neakceptovateľnej situácii, kedy budú proti sebe vypovedať sudcovia, ktorí zároveň pojednávajú rovnakú vec a síce sudcovia súdu, ktorý uskutočnil nesprávny úradný postup. V takejto situácii nie je možné rozumne predpokladať, že výpovede budú objektívne pravdivé, pretože sudca bude vypovedať pred kolegom sudcom, ktorý následne bude vypovedať pred ním o tej istej veci.

Následné reťazenie výpovedí v sporoch rovnakého druhu na tom istom súde nemôže priniesť zdanie o spravodlivom výkone súdnej moci. Sudcovia a zamestnanci súdu by mali nutne v sporovom konaní v pozícii svedka predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.

b) Na rovnakom mechanizme ako je opísaný pod písm. a) je založené spochybnenie zdania spravodlivosti v prípade výkonu dokazovania listinnými dôkazmi. Ak sudca bude vykonávať dôkaz listinou zo súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia) kolegu a následne tento kolega bude vykonávať dôkaz listinou z jeho súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia), pričom pôjde o spor rovnakého druhu, je zrejmé, že spravodlivé posúdenie nemožno predpokladať. Nemožno tiež predpokladať spravodlivé zadovažovanie listín zo súdneho oddelenia.

c) Otázky, ktoré by museli v súvislosti s posudzovaním nesprávneho úradného postupu sudcovia, ktorí sú kolegovia na tom istom súde, paralelne riešiť, a spôsob ako by ich riešili, by prejudikoval stanovisko súdu a nenáležite ovplyvňoval vývoj iných sporov rovnakého druhu prebiehajúcich na tom istom súde. V takomto prípade nemožno predpokladať zdanie spravodlivého výkonu súdnej moci. Sudcovia by opäť mali nutne v sporovom konaní predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.

d) Súd musí byť inter alia nezávislý od strán v spore. Ak je súdom Okresný súd Nové Mesto nad Váhom a na strane žalovaného stojí zástupca Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý obhajuje postupy sudcu a zamestnancov Okresného súdu Nové mesto nad Váhom, aby tak dokázal, že v danej veci nešlo o nesprávny úradný postup Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom a škoda nenastala, nemožno hovoriť o tom, že súd je nezávislý od žalovaného ako strany v spore. Navyše ak podľa úpravy regresnej náhrady v zmysle ust. § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. bude Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky tým, kto bude uplatňovať regresnú náhradu voči súdu a následne súd bude povinný uplatňovať regresnú náhradu voči zodpovednej osobe, teda sudcovi. Sudca má záujem na tom, aby žalovaný bol v spore úspešný a aby sa tak predišlo uplatňovaniu regresnej náhrady voči nemu, či jeho kolegom, zamestnancom súdu. Sudcovia by mali nutne v sporovom konaní predsudky vo vzťahu k ich regresnému postihu. Predsudky tohto druhu spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.“

Podľa sťažovateľky objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním sudcov okresných súdov majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami tých istých okresných súdov, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov dotknutých okresných súdov, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd v napadnutých uzneseniach.

Krajský súd podľa sťažovateľky v napadnutých uzneseniach dostatočne nevyhodnotil dôvody vylúčenia sudcov okresných súdov z prerokovania a rozhodovania predmetných vecí, ktorými sú:

„a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;

b) nutnosť vylúčenia sudcu, ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní;

c) ekonomickú závislosť.“

Podľa sťažovateľky „*sťažovateľ netvrdí a nikdy netvrdil, že sudcovia Krajského súdu v Trenčíne, ktorí vydali touto ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie... boli v jeho veci zaujatí. O napadnutom uznesení Krajského súdu v Trenčíne... nerozhodoval vylúčený sudca (vylúčení sudcovia)! Dokonca ani na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom nerozhodoval vylúčený sudca, pretože jediným ním uskutočneným úkonom (ktorému predchádzalo jeho rozhodnutie) bolo oznámenie predsedovi súdu podľa ust. § 15 ods. 1 OSP, teda splnenie zákonom definovanej povinnosti slúžiacej na zabezpečenie spravodlivosti v občianskom súdnom konaní. V danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. §237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...“.*

V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých tento preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom tento súd vyslovil: „*Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.).*“

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva „*v právnom štáte jednoznačný záver, že vo veci je daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti, pričom vzhľadom k existencii viac ako 10.000 pozitívnych rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré predložil sťažovateľ ústavnému súdu ako dôkazy v konaní a ktoré svedčia o jednoznačnej potrebe vylúčiť okresné súdy z prejednávania a rozhodovania vecí s predmetom náhrady škody, neostáva nič iné, len zo strany ústavného súdu vyhovieť princípu legality a princípu právnej istoty a rozhodnúť podľa predloženého petitu*“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že uzneseniami krajského súdu spisových značiek: 17 NcC 39/2014, 17 NcC 41/2014, 17 NcC 38/2014, 17 NcC 28/2014, 17 NcC 29/2014, 19 NcC 22/2014, 17 NcC 30/2014, 17 NcC 46/2014, 19 NcC 38/2014 a 4 NcC 38/2014 z 2. júna 2014, 4 NcC 31/2014, 17 NcC 40/2014 a 17 NcC 45/2014 zo 4. júna 2014, 5 NcC 19/2014 a 4 NcC 24/2014 z 22. mája 2014, 6 NcC 20/2014 z 28. mája 2014, 19 NcC 33/2014 z 12. júna 2014, 17 NcC 255/2012 z 18. júna 2014, 5 NcC 28/2014 z 25. júna 2014, 19 NcC 41/2014 z 1. júla 2014, 6 NcC 22/2014 z 3. júna 2014, 19 NcC 43/2014, 19 NcC 44/2014, 19 NcC 42/2014, 19 NcC 47/2014 a 19 NcC 45/2014 zo 17. júla 2014, 19 NcC 54/2014 z 24. júla 2014, 4 NcC 25/2014 z 23. mája 2014 a 6 NcC 16/2014 z 27. mája 2014 boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy

a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, citované uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti“ predmetných uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd uzneseniami sp. zn.: 17 NcC 39/2014, 17 NcC 41/2014, 17 NcC 38/2014, 17 NcC 28/2014, 17 NcC 29/2014, 19 NcC 22/2014, 17 NcC 30/2014, 17 NcC 46/2014, 19 NcC 38/2014 a 4 NcC 38/2014 z 2. júna 2014, 4 NcC 31/2014, 17 NcC 40/2014 a 17 NcC 45/2014 zo 4. júna 2014, 5 NcC 19/2014 a 4 NcC 24/2014 z 22. mája 2014, 6 NcC 20/2014 z 28. mája 2014, 19 NcC 33/2014 z 12. júna 2014, 17 NcC 255/2012 z 18. júna 2014, 5 NcC 28/2014 z 25. júna 2014, 19 NcC 41/2014 z 1. júla 2014, 6 NcC 22/2014 z 3. júna 2014, 19 NcC 43/2014, 19 NcC 44/2014, 19 NcC 42/2014, 19 NcC 47/2014 a 19 NcC 45/2014 zo 17. júla 2014, 19 NcC 54/2014 z 24. júla 2014, 4 NcC 25/2014 z 23. mája 2014 a 6 NcC 16/2014 z 27. mája 2014 rozhodol o (ne)vylúčení konkrétnych sudcov okresných súdov z prerokovania a rozhodovania tam označených civilných vecí.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10038/2014, sp. zn. Rvp 10039/2014, sp. zn. Rvp 10040/2014, sp. zn. Rvp 10041/2014, sp. zn. Rvp 10042/2014, sp. zn. Rvp 10043/2014, sp. zn. Rvp 10044/2014, sp. zn. Rvp 10045/2014, sp. zn. Rvp 10046/2014, sp. zn. Rvp 10047/2014, sp. zn. Rvp 10048/2014, sp. zn. Rvp 10049/2014, sp. zn. Rvp 10050/2014, sp. zn. Rvp 11532/2014, sp. zn.

Rvp 11533/2014, sp. zn. Rvp 11534/2014, sp. zn. Rvp 11535/2014, sp. zn. Rvp 11536/2014, sp. zn. Rvp 11537/2014, sp. zn. Rvp 11538/2014, sp. zn. Rvp 11539/2014, sp. zn. Rvp 11540/2014, sp. zn. Rvp 11541/2014, sp. zn. Rvp 11542/2014, sp. zn. Rvp 11543/2014, sp. zn. Rvp 11544/2014, sp. zn. Rvp 11545/2014, sp. zn. Rvp 11546/2014 a sp. zn. Rvp 11547/2014, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a charakteru rozhodnutí krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

Sťažovateľka sťažnosťami namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorým tento inter alia rozhodol o (ne)vylúčení sudcov okresných súdov.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústava). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavno-procesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústava) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 až § 16 OSP). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej prejednávaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti voči sudcom okresných súdov) a vylúčiť ňou označených sudcov z ďalšieho prerokovania a rozhodovania vecí pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby (v tomto prípade návrh na vylúčenie všetkých sudcov z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku sa nemožno domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

Podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom na podanie odvolania (§ 201 a nasl. OSP), príp. (za splnenia zákonom ustanovených podmienok) aj na podanie dovolania [§ 237 písm. g) OSP (pozri napr. IV. ÚS 26/04, IV. ÚS 201/04)]. Pokiaľ podľa názoru sťažovateľky krajský súd na jej námietky neprihliadal a napadnutými uzneseniami rozhodol zjavne neodôvodnene, potom sa jej sťažnosti podané ústavnému súdu javia ako predčasné, keďže v ďalšom konaní v merite veci pred všeobecnými súdmi môže sťažovateľka postupovať už uvedeným spôsobom a domáhať sa ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu. V tomto prípade teda v predmetných konaniach existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. najvyšší súd povolaný na poskytnutie ochrany základným

právam sťažovateľky. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997, v ktorom sa inter alia uvádza: „Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) O. s. p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti“. Ústavný súd preto zastáva názor, že v posudzovaných veciach sťažovateľky nemá dostatok právomoci na meritórne preskúmanie jej námietok smerujúcich proti napadnutým uzneseniam krajského súdu.

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosti sťažovateľky pri ich predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2015